

WACHTEN OP GODOT

EN ATTENDANT GODOT

Samuel Beckett

WACHTEN OP GODOT

Vertaald door Jacoba van Velde

EN ATTENDANT GODOT

Tweetalige editie

2020

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

WACHTEN OP GODOT

Copyright Nederlandse vertaling © 1965 Erven Jacoba van Velde

Eerste druk 1965

Zevende druk 2020

Vertaalrecht toneelvoorstellingen:

Erven Jacoba van Velde

C.M. Brasser-Persoon

braspers@planet.nl

EN ATTENDANT GODOT

Copyright © 1952 Les Éditions de Minuit, Parijs

Omslagontwerp Leo Nickolls Design

Foto auteur Jerry Bauer

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 94 031 8530 9

NUR 302

debezigebij.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Wachten op Godot

Vertaald door Jacoba van Velde

PERSONEN

ESTRAGON

VLADIMIR

LUCKY

POZZO

dragen bolhoeden

EEN JONGEN

EERSTE BEDRIJF

Landweg met een boom. Avond. Estragon zit op de grond en probeert zijn schoen uit te trekken. Woedend trekt hij eraan met twee handen en slaakt kreten van inspanning. Uitgeput houdt hij op en rust hijgend uit. Begint dan weer opnieuw. Zelfde spel. Vladimir komt op.

ESTRAGON (*houdt opnieuw op*) Het heeft geen zin.

VLADIMIR (*komt dichterbij, met kleine stijve pasjes, wijdbeens*) Dat begin ik ook te geloven. (*Hij blijft onbeweeglijk staan.*) Ik heb me lang tegen deze gedachte verzet en ik zei, Vladimir, wees verstandig, je hebt nog niet alles geprobeerd. En dan begon ik de strijd opnieuw. (*Hij denkt over de strijd na, zegt dan tegen Estragon*) Zo, dus je bent weer terug.

ESTRAGON Denk je?

VLADIMIR Ik ben blij je weer te zien. Ik dacht dat je voor altijd verdwenen was.

ESTRAGON Dat dacht ik ook.

VLADIMIR Wat zullen we doen om dit weerzien te vieren? (*Hij denkt na.*) Sta op, dan kan ik je omhelzen. (*Hij reikt Estragon de hand.*)

ESTRAGON (*geïrriteerd*) Straks, straks. (*Stilte.*)

VLADIMIR (*gefrustreerd, koel*) Mag ik vragen waar meneer de nacht heeft doorgebracht?

ESTRAGON In een greppel.

VLADIMIR In een greppel? Waar dan?

ESTRAGON (*zonder te wijzen*) Daar.

VLADIMIR Hebben ze je niet geslagen?

ESTRAGON Ja... maar niet erg.

VLADIMIR Waren het dezelfde?

ESTRAGON Dezelfde? Dat weet ik niet.

VLADIMIR Als ik denk... aan al die tijd... vraag ik me af... wat er van jou terecht zou zijn gekomen... zonder mij. (*Heel zeker*) Je zou op 't ogenblik niet meer zijn dan een hoopje beenderen, dat is zeker.

ESTRAGON (*geërgerd*) En wat dan nog?

VLADIMIR (*neerslachtig*) Dit is te veel voor een mens. (*Pauze, dan heftig*) Maar aan de andere kant vraag ik me af waar het goed voor is nu de moed te verliezen. Een eeuwigheid geleden hadden we eraan moeten denken, zo omstreeks 1900.

ESTRAGON Hou op, help me deze rotschoenen uittrekken!

VLADIMIR Hand in hand zouden we als eersten van de Eiffeltoren zijn gesprongen. Toen stonden we er goed voor. (*Estragon trekt woedend aan zijn schoen.*)

Wat doe je?

ESTRAGON Ik trek mijn schoen uit. Doe jij dat nooit?

VLADIMIR Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je ze iedere dag moet uittrekken? Waarom luister je niet naar me.

ESTRAGON (*met zwakke stem*) Help me!

VLADIMIR Heb je pijn?

ESTRAGON Pijn! Hij vraagt of ik pijn heb!

VLADIMIR (*driftig*) Jij denkt dat jij alleen maar lijdt. Ik tel niet. Ik zou jou weleens in mijn plaats willen zien. Dan zou je wel anders praten.

ESTRAGON Heb je pijn gehad?

VLADIMIR Pijn. Hij vraagt of ik pijn gehad heb!

ESTRAGON (*wijst met zijn wijsvinger*) Dat is geen reden om je broek niet dicht te maken.

VLADIMIR (*buigt zich voorover*) Dat is waar. In kleine dingen moet je je niet laten gaan.

ESTRAGON Ik zal je wat zeggen, jij wacht altijd tot het laatste ogenblik.

VLADIMIR (*dromerig*) Het laatste ogenblik... (*Hij denkt na.*) Het duurt lang, maar het zal goed zijn. Wie heeft dat gezegd?

ESTRAGON Wil je me niet helpen?

VLADIMIR Soms zeg ik tegen mezelf dat het in ieder geval komt. Dan voel ik me helemaal vreemd. (*Hij neemt zijn hoed af, voelt er met zijn hand in, schudt hem uit, zet hem weer op.*) Hoe moet ik het zeggen? Opgelucht en tegelijkertijd... (*hij zoekt*)... ontzet... (*met nadruk*) ONT-ZET. (*Opnieuw neemt hij zijn hoed af, kijkt erin.*) Als je me nou! (*Hij klopt erop of hij er iets uit wil laten vallen, kijkt er weer in, zet hem op.*) Zo... (*Het gelukt Estragon na een laatste krachtsinspanning zijn schoen uit te trekken. Hij kijkt erin, voelt erin met zijn hand, keert hem om, schudt hem uit, zoekt op de grond of er iets uit gevallen is, vindt niets, gaat opnieuw met zijn hand erin. Kijkt dromerig.*) En?

ESTRAGON Niets.

VLADIMIR Laat zien.

ESTRAGON Er is niets te zien.

VLADIMIR Probeer hem weer aan te trekken.

ESTRAGON (*na zijn voet te hebben bekeken*) Ik laat hem een beetje uitluchten.

VLADIMIR Zo is de mens nou. Hij wordt kwaad op zijn schoen, terwijl zijn voet de schuldige is. (*Hij neemt nog een keer zijn hoed af, kijkt erin, voelt erin met zijn hand, schudt hem uit, klopt erop, blaast erin, zet hem weer op.*) Dat wordt

al te gek. (*Stilte. Estragon schudt zijn voet, beweegt zijn tenen om ze beter te laten luchten.*) Een van de twee boosdoeners werd gered. Dat is een behoorlijk percentage. (*Pauze.*)

Gogo...

ESTRAGON Wat is er?

VLADIMIR Als we eens berouw toonden?

ESTRAGON Waarover?

VLADIMIR Nou... (*Hij zoekt.*) Het is niet nodig in bijzonderheden te treden.

ESTRAGON Dat we geboren zijn?

(*Vladimir begint hard te lachen, maar houdt onmiddellijk op en brengt, met een door pijn vertrokken gezicht, zijn hand naar zijn onderbuik.*)

VLADIMIR Je durft zelfs niet meer te lachen.

ESTRAGON Daar mis je nogal wat aan!

VLADIMIR Alleen maar glimlachen. (*Hij trekt zijn gezicht in een brede glimlach, die verstart, enige tijd blijft, en dan plotseling verdwijnt.*)... 't Is niet hetzelfde. Enfin... (*Pauze.*)

Gogo...

ESTRAGON (*verveeld*) Wat is er?

VLADIMIR Heb jij de Bijbel gelezen?

ESTRAGON De Bijbel... (*Hij denkt na.*) Ik moet er weleens in gekeken hebben.

VLADIMIR (*verbaasd*) Op een school zonder Bijbel?

ESTRAGON 'k Weet niet of zij met of zonder was.

VLADIMIR Je bent in de war met de tuchtschool.

ESTRAGON Dat is mogelijk. Ik herinner me de kaarten van het Heilige Land. Ze waren gekleurd. Heel mooi. De Dode Zee was lichtblauw. Als ik ernaar keek kreeg ik al dorst. Ik zei tegen mezelf, daar gaan we onze wittebroodsweken doorbrengen. Daar gaan we zwemmen. We zullen gelukkig zijn.

VLADIMIR Je had dichter moeten worden.

ESTRAGON Dat ben ik geweest. (*Wijst naar zijn lompen.*) Zie je dat niet?

(*Stilte.*)

VLADIMIR Wat zei ik ook weer... Hoe gaat het met je voet?

ESTRAGON Hij wordt dik.

VLADIMIR O ja, ik weet het weer, het verhaal van de boosdoeners. Kun je je herinneren?

ESTRAGON Nee.

VLADIMIR Zal ik het je vertellen?

ESTRAGON Nee.

VLADIMIR Dan gaat de tijd voorbij. (*Pauze.*) Twee dieven werden gelijktijd gekruisigd met de Verlosser. Men...

ESTRAGON Met wie?

VLADIMIR Met de Verlosser. Twee dieven. Men zegt dat de ene gered werd en de andere... (*hij zoekt het tegendeel van gered*)... verdoemd.

ESTRAGON Gered van wat?

VLADIMIR Van de hel.

ESTRAGON Ik ga weg. (*Hij beweegt zich niet.*)

VLADIMIR En toch... (*Pauze.*) Hoe komt het dat... Ik verveel je toch niet, hoop ik?

ESTRAGON Ik luister niet.

VLADIMIR Hoe komt het dat van de vier evangelisten er maar één is die het op die manier voorstelt? Ze waren er toch alle vier bij... Nou ja, niet ver ervandaan. En er is er maar één die spreekt van een boosdoener die gered werd. (*Pauze.*) Toe nou, Gogo, je moet af en toe ook eens iets zeggen.

ESTRAGON Ik luister.

VLADIMIR Eén van de vier. Van de drie anderen spreken er

twee helemaal niet over en de derde zegt dat ze hem alle twee bespot hebben.

ESTRAGON Wie?

VLADIMIR Wat?

ESTRAGON Ik begrijp er niets van... (*Pauze.*) Dat ze wie bespot hebben?

VLADIMIR De Verlosser.

ESTRAGON Waarom?

VLADIMIR Omdat hij hen niet wou redden.

ESTRAGON Van de hel?

VLADIMIR Ach nee, luister toch. Van de dood.

ESTRAGON En toen?

VLADIMIR Toen moeten ze alle twee veroemd zijn.

ESTRAGON Nou en?

VLADIMIR Maar de ander zegt dat er één gered werd.

ESTRAGON Nou, dan zijn ze het niet eens, dat is alles.

VLADIMIR Ze waren er met zijn vieren. En maar één spreekt van een boosdoener die gered werd. Waarom moeten we hem eerder geloven dan de anderen?

ESTRAGON Wie gelooft hem dan?

VLADIMIR Iedereen immers. Men kent alleen maar deze lezing.

ESTRAGON De mensen zijn stommelingen.

(Hij staat moeilijk op en loopt hinkend naar de coulisse links, blijft staan, kijkt in de verte, zijn hand boven de ogen, draait zich om, gaat naar de coulisse rechts, kijkt in de verte. Vladimir volgt hem met de ogen, gaat dan een schoen oprapen, kijkt erin, laat hem haastig vallen.)

VLADIMIR Bah. (*Hij spuugt op de grond.*)

(Estragon komt naar het midden van het toneel terug, kijkt naar de achtergrond.)

ESTRAGON Een heerlijk plekje. (*Hij keert zich om, gaat tot*

aan het voetlicht, kijkt naar het publiek.) Bekoorlijk uitzicht. *(Hij keert zich naar Vladimir.)* Laten we gaan.

VLADIMIR We kunnen niet.

ESTRAGON Waarom niet?

VLADIMIR We wachten op Godot.

ESTRAGON Dat is waar. *(Pauze.)* Weet je zeker dat het hier is?

VLADIMIR Wat?

ESTRAGON Waar we moeten wachten.

VLADIMIR Hij heeft gezegd voor de boom.

(Ze kijken naar de boom.)

Zie jij nog andere?

ESTRAGON Wat is het?

VLADIMIR Je zou zeggen een treurwilg.

ESTRAGON Waar zijn de bladeren?

VLADIMIR Hij is zeker dood.

ESTRAGON Uitgetreurd.

VLADIMIR Of het is het seizoen niet.

ESTRAGON Zou het geen heester zijn?

VLADIMIR Een struik.

ESTRAGON Een heester.

VLADIMIR Een... *(Hij bezint zich.)* Wat wil je eigenlijk beweren? Dat we ons in de plaats vergist hebben?

ESTRAGON Hij had er al moeten zijn.

VLADIMIR Hij heeft niet gezegd dat hij zeker komt.

ESTRAGON En als hij niet komt?

VLADIMIR Dan komen we morgen terug.

ESTRAGON En dan overmorgen.

VLADIMIR Misschien.

ESTRAGON En zo maar verder

VLADIMIR Dat wil zeggen...

ESTRAGON Tot hij komt.

- VLADIMIR Je bent zonder genade.
- ESTRAGON We waren gisteren al hier.
- VLADIMIR O nee, daar vergis je je in.
- ESTRAGON Wat hebben we gisteren gedaan?
- VLADIMIR Wat we gisteren gedaan hebben?
- ESTRAGON Ja.
- VLADIMIR Eeeeh... (*kwaad*) Iemand in de war brengen, dat kan je.
- ESTRAGON Volgens mij waren we hier.
- VLADIMIR (*rondkijkend*) Komt de plaats je bekend voor?
- ESTRAGON Dat zeg ik niet.
- VLADIMIR Nou dan.
- ESTRAGON Wat doet dat er nou toe.
- VLADIMIR En toch... deze boom... (*keert zich naar het publiek*)... dit moeras...
- ESTRAGON Weet je zeker dat het vanavond was?
- VLADIMIR Wat?
- ESTRAGON Dat we moesten wachten?
- VLADIMIR Hij zei zaterdag. (*Pauze.*) Dat geloof ik tenminste.
- ESTRAGON Na het werk.
- VLADIMIR Ik moet het opgeschreven hebben. (*Hij zoekt in zijn zakken die vol zitten met allerlei rommel.*)
- ESTRAGON Maar welke zaterdag? En is het vandaag zaterdag? Is het niet zondag? Of maandag? Of vrijdag?
- VLADIMIR (*kijkt radeloos rond alsof de datum in het landschap geschreven staat*) Dat is niet mogelijk.
- ESTRAGON Of donderdag?
- VLADIMIR Wat moeten we doen?
- ESTRAGON Als hij gisteravond voor niets is gekomen, dan kun je er zeker van zijn dat hij vandaag niet komt.
- VLADIMIR Maar jij zegt dat we hier gisteren waren.

ESTRAGON Ik kan me vergissen. (*Pauze.*) Vind je 't goed dat we een ogenblik zwijgen?

VLADIMIR (*zacht*) Ik vind het goed.

(*Estragon gaat weer op de grond zitten. Vladimir loopt zenuwachtig over het toneel. Blijft af en toe staan om onderzoekend naar de horizon te kijken. Estragon slaapt in. Vladimir blijft voor hem staan.*)

VLADIMIR Gogo... (*Pauze.*) Gogo... (*Pauze.*) GOGO! (*Estragon schrikt met een schok wakker.*)

ESTRAGON (*zich weer bewust van zijn verschrikkelijke toestand*) Ik sliep. (*Verwijtend*) Waarom laat je me nooit slapen?

VLADIMIR Ik voelde me eenzaam.

ESTRAGON Ik heb gedroomd.

VLADIMIR Vertel hem niet!

ESTRAGON Ik droomde dat...

VLADIMIR Vertel hem niet.

ESTRAGON (*met een gebaar naar het heellal*) Is deze voldoende voor je? (*Pauze.*) Je bent niet aardig, Didi. Aan wie zou ik mijn nachtmerries anders moeten vertellen?

VLADIMIR Hou ze voor je. Je weet heel goed dat ik ze niet verdragen kan.

ESTRAGON (*koel*) Soms vraag ik me af of we niet beter uit elkaar kunnen gaan.

VLADIMIR Je zou niet ver komen.

ESTRAGON Dat zou inderdaad een ernstig nadeel zijn. (*Pauze.*) Nietwaar, Didi, dat zou inderdaad een ernstig nadeel zijn. (*Pauze.*) De schoonheid van de weg in aanmerking genomen. (*Pauze.*) En de goedheid van de reizigers. (*Pauze, vleierig*) Nietwaar, Didi?

VLADIMIR Kalm.

ESTRAGON (*met wellust*) Kalm... kalm. (*Dromerig*) De En-

gelsen zeggen kâââm. (*Pauze.*) Ken jij het verhaal van de Engelsman in het bordeel?

VLADIMIR Ja.

ESTRAGON Vertel het me.

VLADIMIR Hou op.

ESTRAGON Een dronken Engelsman ging naar een bordeel. De eigenares vroeg hem of hij een blonde, een bruine, of een rooie wilde. Ga verder.

VLADIMIR Hou op!

(Vladimir gaat af. Estragon staat op en volgt hem tot aan de coulisse. Spel van Estragon dat lijkt op de reactie van een toeschouwer bij een bokswedstrijd. Vladimir komt terug, gaat langs Estragon, loopt over het toneel, de ogen neergeslagen. Estragon gaat een paar passen op hem toe, blijft dan staan.)

ESTRAGON (*vriendelijk*) Wou je me spreken?

(Vladimir antwoordt niet. Estragon doet een stap vooruit.)
Wou je me iets zeggen? (*Pauze. Nog een pas vooruit.*) Zeg, Didi...

VLADIMIR (*zonder zich om te draaien*) Ik heb je niets te zeggen.

ESTRAGON (*een stap vooruit*) Ben je kwaad? (*Pauze. Een stap vooruit.*) Neem me niet kwalijk. (*Pauze. Stap vooruit. Hij raakt Vladimirs schouder aan.*) Kom nou, Didi. (*Pauze.*) Geef me je hand.

(Vladimir draait zich om.)

Omhels me!

(Vladimir zet zich schrap.)

Laat het maar toe.

(Vladimir wordt week. Ze omarmen elkaar. Estragon gaat achteruit.)

Je stinkt naar knoflook!

VLADIMIR Dat is goed voor de nieren.

(Pauze. Estragon kijkt vol interesse naar de boom.)

Wat zullen we nu doen?

ESTRAGON We wachten.

VLADIMIR Ja, maar terwijl we wachten.

ESTRAGON Als we ons eens ophingen?

VLADIMIR Het is een manier om klaar te komen.

ESTRAGON Kom je daarbij klaar?

VLADIMIR Met alles wat eruit volgt. Daar waar het valt, groeien alruinwortels. Daarom schreeuwen ze als je ze uittrekt. Wist je dat niet?

ESTRAGON Laten we ons dan meteen ophangen.

VLADIMIR Aan een tak?

(Ze gaan naar de boom toe, bekijken hem.)

Ik heb er geen vertrouwen in.

ESTRAGON We kunnen het altijd proberen.

VLADIMIR Probeer jij het.

ESTRAGON Na jou.

VLADIMIR Nee, jij eerst.

ESTRAGON Waarom?

VLADIMIR Omdat jij lichter bent.

ESTRAGON Daarom juist.

VLADIMIR Dat begrijp ik niet.

ESTRAGON Denk dan toch eens na.

VLADIMIR (*denkt na, tenslotte*) Ik begrijp het niet.

ESTRAGON Ik zal het je uitleggen. (*Hij denkt na.*) De tak... de tak... (*Woedend*) Maar probeer het toch te begrijpen!

VLADIMIR Ik vertrouw alleen nog maar op jou.

ESTRAGON (*moeilijk*) Gogo licht-tak niet breken. Gogo dood. Didi zwaar-tak wel breken. Didi alleen. (*Pauze.*)

Maar als... (*Hij zoekt de juiste formulering.*)

VLADIMIR Daar had ik niet aan gedacht.

- ESTRAGON (*heeft het gevonden*) Maar als jij blijft hangen,
hang ik zeker.
- VLADIMIR Maar weeg ik wel meer dan jij?
- ESTRAGON Dat zeg jij. Ik weet er niets van. Er is één kans op
twee. Zo ongeveer.
- VLADIMIR Dus wat doen we?
- ESTRAGON Laten we niets doen. Dat is voorzichtiger.
- VLADIMIR Laten we afwachten wat hij ons zegt.
- ESTRAGON Wie?
- VLADIMIR Godot.
- ESTRAGON Goed.
- VLADIMIR Laten we afwachten waar we aan toe zijn.
- ESTRAGON Aan de andere kant doen we er misschien beter
aan het ijzer te smeden voor het koud is.
- VLADIMIR Ik ben benieuwd wat hij zal zeggen. Het ver-
plicht ons tot niets.
- ESTRAGON Wat hebben we hem precies gevraagd?
- VLADIMIR Was je er niet bij?
- ESTRAGON Ik heb niet opgelet.
- VLADIMIR Nou, eigenlijk niets definitiefs.
- ESTRAGON Een soort gebed.
- VLADIMIR Juist.
- ESTRAGON Een soort smeekbede.
- VLADIMIR Zoals je wilt.
- ESTRAGON En wat heeft hij geantwoord?
- VLADIMIR Dat hij zou zien.
- ESTRAGON Dat hij niets kon beloven.
- VLADIMIR Dat hij moest nadenken.
- ESTRAGON Met een helder hoofd.
- VLADIMIR Zijn familie raadplegen.
- ESTRAGON Zijn vrienden.
- VLADIMIR Zijn zaakwaarnemers.

ESTRAGON Zijn verslaggevers.

VLADIMIR Zijn boeken.

ESTRAGON Zijn bankrekening.

VLADIMIR Voordat hij een uitspraak doet.

ESTRAGON Dat is normaal.

VLADIMIR Nietwaar?

ESTRAGON 't Lijkt mij van wel.

VLADIMIR Mij ook.

(*Rust.*)

ESTRAGON (*ongerust*) En wij?

VLADIMIR Wat zeg je?

ESTRAGON Ik zeg, en wij?

VLADIMIR Ik begrijp je niet.

ESTRAGON Welke rol spelen wij hierin?

VLADIMIR Onze rol?

ESTRAGON Denk rustig na.

VLADIMIR Welke rol? Die van de smekeling.

ESTRAGON Is het zo erg?

VLADIMIR Gelooft meneer misschien eisen te kunnen stellen?

ESTRAGON Hebben wij geen rechten meer?

(*Vladimir barst in lachen uit, houdt onmiddellijk op, zoals tevoren. Zelfde spel, zonder glimlach.*)

VLADIMIR Ik zou om je moeten lachen als me dat veroorloofd was.

ESTRAGON Hebben we ze verloren?

VLADIMIR (*scherp*) We hebben ze verkwanseld.

(*Stilte. Ze blijven onbeweeglijk staan, met hangende armen, het hoofd op de borst en geknikte knieën.*)

ESTRAGON (*zwak*) We zijn niet gebonden? (*Pauze.*) Hè?

VLADIMIR (*steekt zijn hand op*) Luister!

(*Ze luisteren in een belachelijke verstarde houding.*)

ESTRAGON Ik hoor niets.

VLADIMIR Ssst.

(Ze luisteren. Estragon verliest zijn evenwicht, valt bijna. Hij grijpt de arm van Vladimir, die wankelt. Ze luisteren, tegen elkaar leunend, kijken elkaar aan.)

Ik ook niet.

(Zuchten van verlichting. Ontspannen. Gaan uit elkaar.)

ESTRAGON Je hebt me bang gemaakt.

VLADIMIR Ik dacht dat hij het was.

ESTRAGON Wie?

VLADIMIR Godot.

ESTRAGON Puh! Het was de wind in het riet.

VLADIMIR Ik zou gezworen hebben dat er geroepen werd.

ESTRAGON Wie zou hij roepen?

VLADIMIR Zijn paard.

(Stilte.)

ESTRAGON Laten we gaan.

VLADIMIR Waarheen? *(Pauze.)* Misschien slapen we vanavond bij hem. Lekker warm en droog, met een volle buik op het stro. Dan is het de moeite waard te wachten. Vind je niet?

ESTRAGON Niet de hele nacht.

VLADIMIR Het is nog dag.

(Stilte.)

ESTRAGON Ik heb honger.

VLADIMIR Wil je een peen?

ESTRAGON Is er niets anders?

VLADIMIR Ik moet nog een paar knollen hebben.

ESTRAGON Geef me een peen.

(Vladimir zoekt in zijn zakken, haalt er een knol uit, geeft hem aan Estragon.)

Dank je. *(Hij bijt erin. Klagend)* Het is een knol!

VLADIMIR Neem me niet kwalijk. Ik zou gezworen hebben dat het een peen was. (*Hij zoekt opnieuw in zijn zakken, maar vindt niets anders dan knollen.*) Het zijn allemaal knollen. (*Hij blijft zoeken.*) Je moet de laatste opgegeten hebben. (*Hij zoekt.*) Wacht, hier is er nog een. (*Eindelijk haalt hij een peen te voorschijn, geeft hem aan Estragon.*) Alsjeblieft, beste vriend. (*Estragon veegt de peen aan zijn mouw af en begint te eten.*)

Geef me de knol terug.

(*Estragon geeft hem de knol terug.*)

Wees er een beetje zuinig mee, er zijn er geen meer.

ESTRAGON (*kauwend*) Ik heb je iets gevraagd.

VLADIMIR Zo.

ESTRAGON Heb je me geantwoord?

VLADIMIR Is je peen lekker?

ESTRAGON Hij is zoet.

VLADIMIR Des te beter, des te beter. (*Pauze.*) Wat wou je weten?

ESTRAGON Ik kan het me niet meer herinneren. (*Hij kauwt.*) Dat ergert me. (*Hij kijkt vol waardering naar zijn peen en draait hem met zijn vingertoppen rond.*) Zalig, die peen. (*Peinzend zuigt hij op het einde.*) Wacht nu weet ik het weer. (*Hij bijt er een stuk af.*)

VLADIMIR Wat dan?

ESTRAGON (*met volle mond, afwezig*) We zijn niet gebonden?

VLADIMIR Ik versta niets.

ESTRAGON (*kauwt, slikt door*) Ik vraag of we gebonden zijn.

VLADIMIR Gebonden?

ESTRAGON Gebonden.

VLADIMIR Hoezo, gebonden?

ESTRAGON Aan handen en voeten.

- VLADIMIR Maar aan wie? Door wie?
- ESTRAGON Aan die vent van jou.
- VLADIMIR Aan Godot? Gebonden aan Godot? Wat een idee! Nooit van zijn leven. (*Pauze.*) Nóg niet.
- ESTRAGON Heet hij Godot?
- VLADIMIR Ik geloof van wel.
- ESTRAGON (*Houdt de peen aan het staartje vast en laat hem voor zijn ogen draaien.*) Ah! 't Is vreemd, hoe verder je komt, hoe minder het smaakt.
- VLADIMIR Voor mij is het net andersom.
- ESTRAGON Hoezo?
- VLADIMIR Juist als ik bezig ben, begin ik het lekkerder te vinden.
- ESTRAGON (*na lang nagedacht te hebben*) Is dat andersom?
- VLADIMIR Het is een kwestie van temperament.
- ESTRAGON Van karakter.
- VLADIMIR Je kunt er niets aan doen.
- ESTRAGON Je kunt je verzetten zoveel je wilt.
- VLADIMIR Je blijft wie je bent.
- ESTRAGON Je kunt tegenspartelen zoveel je wilt.
- VLADIMIR Veranderen doe je niet.
- ESTRAGON Niets aan te doen. (*Hij geeft de rest van de peen aan Vladimir.*) Wil jij de rest opeten?
(*Dichtbij klinkt een verschrikkelijke schreeuw. Estragon laat de peen vallen. Ze verstijven van schrik, rennen dan naar de coulisse. Estragon staat halverwege stil, gaat terug, raapt zijn peen op, steekt hem in zijn zak, loopt vlug naar Vladimir die op hem wacht, blijft opnieuw staan, gaat weer terug, neemt zijn schoen op, rent naar Vladimir. Elkaar omarmend, het hoofd in de schouders, afgewend van het gevaar, wachten ze. Pozzo en Lucky komen op. Pozzo leidt Lucky aan een touw dat om de hals van Lucky geslagen is. Men ziet eerst Lucky met*

het touw achter zich, dat zo lang moet zijn dat Lucky op het midden van het toneel kan komen voordat Pozzo tevoorschijn komt. Lucky draagt een zware koffer, een ligstoel, een boodschappenmand, en een jas over zijn arm. Pozzo heeft een zweep.)

POZZO *(in de coulisse)* Vluggers!

(Geknal van de zweep. Pozzo komt op. Ze lopen het toneel over. Lucky loopt voorbij Vladimir en Estragon en gaat af. Na Vladimir en Estragon gezien te hebben, blijft Pozzo staan. Het touw spant zich. Pozzo trekt er hard aan.)

POZZO Achteruit.

(Geluid van een val. Lucky is met zijn hele bagage gevallen. Vladimir en Estragon kijken naar hem. Hun gevoelens zijn verdeeld tussen het verlangen hem te helpen en de angst zich te bemoeien met dingen die hun niet aangaan. Vladimir doet een stap naar Lucky. Estragon houdt hem aan zijn mouw terug.)

VLADIMIR Laat me los!

ESTRAGON Blijf hier.

POZZO Pas op! Hij is vals!

(Estragon en Vladimir kijken naar hem.)

Voor vreemden.

ESTRAGON *(zachtjes)* Is hij het?

VLADIMIR Wie?

ESTRAGON Nou...

VLADIMIR Godot?

ESTRAGON Ja.

POZZO Mag ik me voorstellen? Pozzo.

VLADIMIR Welnee.

ESTRAGON Hij zei: Godot.

VLADIMIR Welnee.

ESTRAGON (*tegen Pozzo*) U bent niet meneer Godot, meneer?

POZZO (*met een harde stem*) Ik ben Pozzo. (*Pauze.*) Zegt die naam u niets? (*Pauze.*) Ik vraag of die naam u niets zegt.

(*Vladimir en Estragon kijken elkaar vragend aan.*)

ESTRAGON (*doet of hij nadenkt*) Pozzo... Bozzo...

VLADIMIR (*doet hetzelfde*) Pozzo...

POZZO Ppppuzzo!

ESTRAGON O! Pozzo... ja, ja, Pozzo...

VLADIMIR Pozzo of Bozzo?

ESTRAGON Pozzo... nee, die ken ik niet.

VLADIMIR (*verzoenend*) Ik heb een familie Gozzo gekend.

De moeder borduurde op een borduurraam.

(*Pozzo komt dreigend dichterbij.*)

ESTRAGON (*levendig*) Wij zijn niet van hier, meneer.

POZZO (*blijft staan*) Maar u bent toch menselijke wezens.

(*Hij zet zijn bril op.*) Voorzover ik zien kan. (*Hij neemt zijn bril af.*) Van hetzelfde soort als ik. (*Hij barst in lachen uit.*)

Van hetzelfde soort als Pozzo! Van goddelijke oorsprong.

VLADIMIR Dat wil zeggen...

POZZO Wie is Godot?

ESTRAGON Godot?

POZZO U dacht dat ik Godot was.

VLADIMIR O nee, meneer, geen ogenblik, meneer.

POZZO Wie is dat?

VLADIMIR Het is een uh... het is een kennis.

ESTRAGON Ach wat, we kennen hem nauwelijks.

VLADIMIR Dat is waar... we kennen hem nauwelijks... maar toch...

ESTRAGON Ik zou hem nog niet eens herkennen.

POZZO U dacht dat ik het was.

ESTRAGON Dat wil zeggen... de duisternis... de vermoeid-